

Kaikkien aikojen laukka

Juoksen kovaa vauhtia pitkin metsäpolkua. Tuuli puhaltaa inhottavasti niskaan. Kuulen askeleet jotka lähestyvät minua ja juoksen entistä kovempaa. Askeleet lähenevät ja lähenevät ja tunnen pienen tiukan otteen tukkani latvoista. Yritän kiihdyttää vauhtia mutta voimat alkavat loppua jaloista. Tunnen uuden ja paljon kovemman otteen tukastani, joka tällä kertaa sattuu hirveästi. Paniikki tulee. En jaksaisi enää juosta. Viimeisellä voimilla käänny oikealle mutaisessa mutkassa ja kaadun selälleni.

Mutta en kaatunutkaan maahan. Yhtäkkiä lojuinkin hevosen lämpimässä selässä. Nousen istuma-asentoon. Hevonen laukkaa hirveän kovaa vauhtia ja olen melko lähellä tipahtaa mutta minulla on kova ote harjasta. Risut raapaisevat minun polviani inhottavasti. Askeleet takanani hiljentyvät ja tunnen suuren helpotuksen. Hevonen hiljentää vauhtia ja pimeän metsän takaa ilmestyy ihana maisema. Askeleita ei kuulu enää. Kun käänny selässä, en näe ketään. Aurinko paistaa lämpimästi ja linnut visertelevät. Hetken päästä sateenkaarikin pilkistaa pilvien takana. Sitten laukkaamme kovaa vauhtia laaksoista laaksoihin ja kaikki tuntuu ihanalta. Sitten muistan vaan että kaikki sammui. Kun avasin taas silmäni makasin omassa pehmeässä sängyssäni. Se oli vain ollut unta.

Panin tossut jalkoihin ja hiivin keittiöön. Äiti ja isä olivat jo heränneet ja keittivät aamukahviaan, joka tuoksui aina yhtä kodikkaalta. Join kulauksen sitruunateeta ja haukkasin paahdettua marmelaativoileipää.

Kun menin taas huoneeseeni huomasi että polviani alkoi kirvellä ja kutittaa. Katsoin kauhuissani polviini ja niissä oli punaiset pienet naarmut. Mistä ne olisivat voineet tulla...?

Helmi Kälvemark, 11 vuotta

helmi@kalvemark.se ribegatan 43 Kista